

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. София, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Мария Райкинска

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Зорница Гладилова Въззивно търговско дело
№ 20221001001036 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

С решение от 29.07.2022 г. по гр.д.№ 226/2020 г. на Окръжен съд Монтана е признато за установено по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК по отношение на А. Б. С. и А. А. С., че дължат при условията на солидарност на „Глоуейв България“ ЕООД, сумата 71 847 евро с основание запис на заповед, издаден на 01.06.2008 г. от „Ава Спорт“ ООД /н/, ЕИК 111561352 и авалиран от А. Б. С. и А. А. С., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение на 06.10.2015 г. до окончателното изплащане, предмет на издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК от 07.10.2015 г. по ч.гр. дело № 1768 /2015г. на РС Монтана. С решението А. Б. С. и А. А. С. са осъдени да заплатят на „Глоуейв България“ ЕООД сумата 8 558.03 лв.разноски по заповедното и исково производство.

Срещу това решение е подадена въззивна жалба от А. Б. С. и А. А. С., които молят въззивният съд да го обезсили като недопустимо и евентуално да го отмени като неправилно. Считат, че същото е постановено по нередовна искова молба, поради наличие на висящо дело по несъстоятелност т.д. № 198/2020 г. на „Ава Спорт“ ООД по описа на ОС - Монтана, в чийто предмет било оспорване на вземането на „Глоуейв България“ ЕООД, произтичащо от идентичното на настоящия процес каузално правоотношение, а именно — Договор за заем от 11.05.2007 г. и Договор за сух лизинг на въздухоплавателно средство от 01.04.2008 г. Исковата молба била нередовна, тъй като не било уточнено кое каузално правоотношение обезпечава процесния запис на заповед – това по Договор за заем от 05.2007 г., сключен между „ВЕСТ 64“ ЕООД и „Ава Спорт“ ООД или по Договор за сух лизинг на въздухоплавателно средство, сключен между В. С. и „Ава Спорт“ ООД /н./. Изпълнението

на задълженията и по двата посочени договора били обезпечени със записи на заповед - по първия 15 на брой, а по втория 5 на брой.

Въззивниците изрично оспорили приемането като доказателства по делото на Договор за сух лизинг на въздухоплавателно средство от 01.04.2008 г., приложения № 1 и 2 към договора, споразумение между В. С. и „Ава спорт“ООД от 30.11.2009 г., ведно с погасителен план с краен падеж на вноски 25.03.2013 г. и договор за цесия от 08.06.2012 г. за прехвърляне на вземане по договор за сух лизинг. Изрично било оспорено и включването на задължението по договор за сух лизинг на въздухоплавателно средство в общ погасителен план от 08.06.2012 г. с вземането по договор за паричен от 11.05.2007 г. като оспорили да са изразили изрично съгласие за новиране на задължението по договор за сух лизинг на ВС и трансформирането му в заемна сума. Оспорен бил и размера на задължението по договор за сух лизинг на ВС, посочен в споразумение от 30.11.2009 г. за сумата от 152 308.60 евро и били направени възражения за погасяване на вземането по Договора за сух лизинг по давност, предвид падежът на последната вноска по уговорения в т. 6.1. от договора нов погасителен план, част от споразумението от 30.11.2009 г., с падеж на последната вноска - 25.03.2013 г.

Към договора за сух лизинг от 01.04.2008 г., съответно споразумението от 30.11.2009 г. не бил изготвян нов погасителен план на задълженията, поради което действащ между стрА.те бил първоначално сключения погасителен план, по който падежът на последната вноска е 25.03.2013 г. Вземането по този договор било погасено по давност.

Обжалваното решение било постановено при неизяснена фактическа обстановка. Делото следвало да бъде спряно на основА.е чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, до приключване на т.д. № 85/2021 г., по което вземането на „Глоуейв България“ ЕООД спрямо „Ава Спорт“ ООД /н./ било оспорено по реда на чл. 694, ал. 1, т. 1 ТЗ.

С отговора на исковата молба, наред с възраженията за недействителност на договорите за цесия, въз основа на които ищецът се легитимира като носител на вземането по процесния запис на заповед, въззивниците направили и правопогасяващи възражения, че задължението по каузалното правоотношение по договор за заем от 11.05.2007 г. е платено и с погасяване на вземането по договор за сух лизинг на въздухоплавателно средство, включено като общо задължение в погасителен план от 08.06.2012 г. Съдът не допуснал нито една от поставените задачи към изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, свързА. с всички плащА.я по договора за заем от 11.05.2007 г. от сключването му до прехвърлянето на вземането от страна на В. С. на ищовото дружество, а не само с плащА.ята по погасителен план от 08.06.2008 г. Не били допуснати и въпроси към експертизата, свързА. с възраженията за привидност на договорите за цесия поради липсата на реално плащане на цесионера, липса на капиталова наличност за подобно плащане от негова страна, несъществуване на вземане в размер на 987 244.60 евро главница плюс договорна лихва, посочено в договор за цесия между „Вест 64“ ЕООД и В. С. от 28.05.2008 г., което вземане впоследствие се прехвърля с договор за цесия от 08.06.2012 г. от В. С. на „Глоуейв България“ ЕООД. Не били допуснати искА.те въпроси относно договора за сух лизинг.

Не било разгледано възражение за погасяване по давност на вземане по договор за сух лизинг. Изводът на съда, че ищецът не следва да установява каузалното правоотношение, въз основа на което претендира осъждане по процесния запис на заповед довел до неизяснена фактическа обстановка и огрА.чил съществено правото на защита на въззивниците.

Въззивниците оспорили съществуването на вземане за договорна лихва в размер на 362 159 евро, изчислена към 28.05.2008 г. поради липса на клауза в договора за заем, която да я предвижда. Съдът неправилно приел, че липсва правен интерес за въззивниците да оспорват действителността на договорите за цесия.

Изрично било оспорено съществуването на общо задължение в размер на 987 244.60 евро - главница и договорна лихва към 28.05.2008 г. , която сума била изрично приета от съда като дължима - включена в общото задължение от 1 139 553.20 евро, за което не

било установено въз основа на кои договори е формирано.

Съдът неправилно приел, че липсва възражение за погасяване на вземането поради плащане. Именно във връзка с установяване на плащА.ята от сключване на договора за заем на 11.05.2007 г. до прехвърляне на вземането, както и към датата на падежа на процесния запис на заповед, било поискано изготвянето на експертиза, с въпроси към вещото лице, които не били допуснати. Вещото лице, изготвило експертизата по делото изрично заявило, че има плащА.я към „Вест - 64“ ЕООД и В. С., без да е посочено какви по вид задължения са погасяВА. с тях от страна на праводателите на ищеца. Изводът, че сумата от 36 001.84 евро поради дългия период на внасяне е сума за лихви — без да се уточнява какви, е основан на предложения от страна на вещото лице, а не на писмени доказателства. Вещото лице е отговаряло на въпроси за плащА.ята след прехвърляне на вземА.ята, а именно — 08.02.2012 г. и експертизата не отразява реално погашенията на вземането по каузалното правоотношение.

Решението било постановено при неправилно приложение на материалния закон. Съдът неправилно не приел за доказано възражението за нищожност на записа на заповед поради неспазване на изискването за форма.

Ответникът по въззивната жалба „Глоуейв България“ ООД я оспорва по подробно изложени съображения. Оспорва направените доказателствени искА.я като недопустими във въззивната инстанция.

Въззивният съд като обсъди представените по делото доказателства и доводите на стрА.те в приложение на разпоредбата на чл.269 от ГПК, намира за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от „Глоуейв България“ ООД против А. Б. С. и А. А. С. субективно съединени установителни иски с правно основА.е чл.422, ал.1 от ГПК във вр. чл.538, ал.1 от ТЗ вр. чл.481, ал.1 от ТЗ и с правно основА.е чл.422, ал.1 ТЗ във вр. чл.485, ал.1 ТЗ вр. чл.513, ал.1 от ТЗ срещу авалистите за вземането по запис на заповед.

Ищецът твърди, че е кредитор на ответниците по запис на заповед с падеж 31.05.2014 г., който бил авалиран от тях. Записът на заповед с падеж 31.05.2014 г. бил прехвърлен с джиро на „Глоуейв България“ ООД на 08.06.2012 г.

Ищецът сочи, че на 11.05.2007 г. е сключен Договор за заем, по силата на който „Вест 64“ ЕООД предоставило на „Ава Спорт“ ООД /н/ сумата 600 000 евро. Съгласно чл.7.1.3 от договора за заем за обезпечаване на точното изпълнение на всички дължими договорни суми, длъжникът издава в полза на кредитора Записи на заповед – 15 бр., по един за всяка година от срока на договора. Записът на заповед с падеж 31.05.2014 г. съдържал всички реквизити съобразно разпоредбата на чл.535 ТЗ, авалиран бил като авалът отговарял на всички изискВА.я на чл.483 и чл.484 ТЗ. На 28.05.2008 г., по силата на Договор за цесия „Вест 64“ ЕООД преквърлило на В. С. С. безвъзмездно своето вземане към „Ава Спорт“ ООД /н/ по Договор за паричен заем от 11.05.2007 г., заедно с всички привилегии, принадлежности и учредени обезпечения. Със споразумение от 01.06.2008 г. между В. С. С. и „Ава Спорт“ ООД /н/ бил уточнен размерът на дълга, забавата в плащА.ята и начинът на погасяване на задължението. „Ава Спорт“ ООД /н/. С договор за цесия от 08.06.2012 г. В. С. С. прехвърлил на „Глоуейв България“ ООД възмездно своето вземане към „Ава Спорт“ ООД /н/. На същата дата било цедирано вземането на В. С. С. срещу „Ава Спорт“ ООД /н/ по Договор за сух лизинг на въздухоплавателно средство от 1.04.2008 г. в размер на 223 995.45 евро .За извършените цесии „Ава Спорт“ ООД /н/ било уведомено чрез управителя А.С.. На 08.06.2012 г. бил подписан допълнителен погасителен план за разсрочено погасяване само на главницата и договорната лихва от 1 139 553.20 евро, като крайният срок за издължаване бил продължен до 31.12.2024 г.

Независимо от предоставените облекчения за плащане на заема, „Ава Спорт“ ООД /н/ не е изпълнявало задълженията си и не плащало ежемесечните вноски. С покана от 16.02.2015 г. „Глоуейв България“ ООД уведомило „Ава Спорт“ ООД /н/, А. Б. С. и А. А. С., че от дължимите до този момент вноски в общ размер 131 000 евро са платени 33 057.12 евро. На 06.10.2015 г. „Глоуейв България“ ООД подал Заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение и на 07.10.2015 г. по гр.дело № 1768/2015 г. била издадена Заповед за незабавно изпълнение за сумата 71 847 евро главница, произтичаща от запис на заповед с падеж 31.05.2014 г. - по чл.417,т.9 ГПК. На 01.07.2020 г. било образувано изпълнително дело. С оглед постъпилото възражение срещу издадената заповед е инициирано първоинстанционното производство. Ищецът моли съда да признае за установено по отношение на ответниците съществуване на вземане в размер на 71 847 евро главница, ведно със законната лихва, считано от 06.10.2015 г. до окончателното изплащане и му присъди направените разноски в заповедното и в настоящото производство.

Ответниците А. Б. С. и А. А. С. оспорват предявените искове. Не спорят, че по силата на договор за заем от 11.05.2007 г. „Вест 64“ ЕООД предоставило на „Ава Спорт“ ООД /н/ сумата 600 000 евро. Оспорват договора, тъй като „Вест 64“ ЕООД нямало лиценз за извършване на банкова дейност и предоставянето от негова страна на кредити противоречало на закона. Оспорват клаузата на т.4.1 от Договора като твърдят нищожност, тъй като предвиждала начисляване на лихва за забава 18 % върху забавеното плащане, включващо главница и лихва. Поддържат, че като обезпечение на задължението за връщане на сумата по заема е учредена ипотека върху недвижим имот, поради което заедно с подписА.те към договора записи на заповед било налице свръхобезпеченост на задължението. Вземането по договора за заем не било обявено за предсрочно изискуемо. Ответниците оспорват действителността на Договора за цесия от 28.05.2008 г., който противоречал на закона, тъй като бил безвъзмезден и не е породил правно действие като вземането на било прехвърлено. Считат договора за сух лизинг неотносим към процесния спор като не оспорват, че записът на заповед е подписан към договор за заем от 11.05.2007 г. Ответниците оспорват действителността на Договор за цесия от 08.06.2012 г., тъй като не била заплатена сумата по същия и договорът не бил влязъл в сила. Искът бил предявен от ненадлежен ответник.

Ответниците поддържат нищожност на запис на заповед с падеж 31.05.2014 г. поради липса на форма – мястото на издаването му не било това, което е посочено в него. Издаването му противоречало на добрите нрави. „Глоуейв България“ ООД било недобросъвестен кредитор, тъй като до 2020 година не предприело никакви процесуални действия по събиране на установеното през 2015 г. вземане по запис на заповед с падеж 31.05.2014 г. Оспорват размера на задължението по договора за заем с твърдения, че кредитът е обслужван своевременно и след като падежът не е настъпил, вземането се явява недължимо.

С допълнителния отговор е направено възражение и за погасяване по давност на задължението, възникнало на основА.е Договор за сух лизинг от 01.04.2008 г.

Със заявление от 06.10.2015 г. до РС Монтана „Глоуейв България“ ООД е поискало съдът да издаде срещу „Ава Спорт“ ООД и А. Б. С. и А. А. С. като солидарни длъжници заповед за незабавно изпълнение на парично задължение с основА.е запис на заповед от 01.06.2008 г. за сумата 71 847 евро. Образувано е ч.гр.дело № 1768/2015 г. по описа на РС Монтана и на 07.10.2015 г. са издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Заповедта за изпълнение е връчена на А. Б. С. и А. А. С. по образуваното изп.дело № 743/2020 г. по описа на ЧСИ М. И. , рег. № ***, на 10.08.2020 г. и същите в срок са подали възражение по реда на чл. 414 от ГПК като съдът е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си, съобщението за което е получено на 15.06.2021 г. Исковата молба е подадена чрез куриер на 19.10.2020 г. и е в едномесечният

срок по чл. 415, ал.4 от ГПК за предявяване на установителния иск.

В заповедното производство е представен в оригинал запис на заповед, издаден на 01.06.2008 г. в гр. София, по силата на който издателят „Ава Спорт“ ООД /н/, представлявано от управителя А. Б. С., е поело безусловно и неотменимо задължение да заплати на падежа 31.05.2014 г., без протест и разноски, сумата 71 847 евро на или на заповедта на В. С. С.. Посочен е падеж 31.05.2014 г. посочено е място на плащане: област София, община Столична, гр.Банкя, ул. Родина № 2. Записът на заповед е авалиран от ответниците А. Б. С. и А. А. С. в лично качество като физически лица при същите условия. На гърба на записа на заповед е поставено джиро с дата 08.06.2012 г. от В. С. С., който е вписал прехвърлянето му на „Глоуейв България“ ООД.

Не се е спорило в първоинстанционното производство между стрА.те, че записът на заповед е издаден от „Ава Спорт“ ООД и авалиран от А. Б. С. и А. А. С. като обезпечение на задължението на „Ава Спорт“ ООД /н/ за връщане на сумата, заета по договор за паричен заем от 11.05.2007 г. със заемодател „Вест 64“ ЕООД. Едва във въззивната инстанция ответниците твърдят, че по делото не е ясно в обезпечение на задължението по кое правоотношение е издаден процесния запис на заповед. Видно от представения договор за паричен заем от 11.05.2007г. заемодателят „Вест 64“ ЕООД, представлявано от управителя В. С. С. предоставя на заемополучателя „Ава Спорт“ ООД, представлявано заедно от А. С. и А. С. парична сума в размер на 600 000 евро с цел погасяване на банкови заеми, строеж на летателен център и за оборотни средства. Срокът на договора е до 25.05.2022 г. С чл.1.2 е уговорена възнаградителна лихва в размер 8% върху остатъка от главницата, която се изчислява на базата на 360 дни годишно върху действителния брой изминали дни. Съгласно чл.4.1 в случай на неплащане, забавено или частично плащане на главница или договорна лихва, заемополучателя дължи на заемодателя лихва за забава в размер 18 % върху неизплатената част от дълга /главница и лихва/ от датата на падежа, на която не е извършено пълно плащане по главницата и/или договорната лихва до момента на пълното погасяване на дължимите плащА.я. Съгласно чл.7.1.3 за обезпечаване на точното изпълнение на задълженията по договора заемополучателят издава в полза на заемодателя 15 броя записи на заповед – по един за всяка година от срока на договора, авалирА. в лично качество от А. С. и А. С..

Представен е погасителен план , представляващ приложение № 1 към договор за заем от 11.05.2007 г., подписан от стрА.те.

За обезпечаване точното изпълнение на задълженията по договора в изпълнение на чл.7.1 от него, „Ава Спорт“ ООД е учредило в полза на „Вест 64“ ЕООД ипотека върху два свои недвижими имоти в гр. Монтана - УПИ с площ 930 кв.метра и масивна сграда - шивашки цех за парашути с офиси и жилищна част със застроена площ 372.40 кв.метра , като са издадени и 15 броя записи на заповед - по един за всяка година от срока на договора общо на стойност сборът от главницата и договорната лихва за срока на договора, авалирА. в лично качество от А. С. и А. А..

Представен е сключен на 01.04.2008 г. Договор за сух лизинг между В. С. С. от една страна и „Ава спорт“ ООД от друга, по силата на който лизингодателят е предоставил на дружеството въздухоплавателно средство без екипаж при договорена стойност на ВС в размер на 120 000 евро без ДДС.

С договор за цесия от 28.05.2008 г. „Вест 64“ ЕООД прехвърля вземА.ята си по договор за заем от 11.05.2007 г., ведно с обезпеченията, безвъзмездно на В. С.. Предмет на договора за цесия е вземането в общ размер 962 159 евро, от който 600 000 евро главница и 362 159 евро лихва.

Извършеното прехвърляне и съобщено на длъжника „Ава Спорт“ ООД /н/ от „Вест 64“ ЕООД на 01.06.2008 г., за което са се подписали А. Б. С. и А. А. С..

Със споразумение от 01.06.2008 г. В. С. и „Ава Спорт“ ООД са констатирани, че размерът на дълга по договора за заем е 962 159 евро, включващ главница и договорна лихва, че е налице неплащане на вноски по погасителния план общо 28 000 евро с

конкретно посочени с падежи. Постигнали са съгласие забавените вноски да се заплатят в срок до 03.06.2008 г. без върху тях да бъде начислявана неустойка за забава, като Ава Спорт ООД издава записи на заповед в полза на В. С. за сумата 962 159 евро, авалирА. в лично качество от А. и А. С.и, като издадените такива в полза на „Вест 64“ ЕООД се връщат в оригинал на издателя им . Въз основа на така постигнатото споразумение са издадени 15 броя записи на заповед, един от които стрА.те не спорят, че е процесния запис на заповед за сумата 71 847 евро.

На 30.11.2009 г. В. С. и Ава Спорт ООД са сключили споразумение към договора за заем от 11.05.2007 г., с което са констатирани, че след прехвърляне на вземА.ята на В. С., заемополучателят е в забава и не е извършвал никакви плащА.я на вноски по заема, желае да изпълнява задълженията си, заедно с начислената неустойка за забава стрА.те, платени са само пет вноски по договора в общ размер 20 000 евро с посочени дати на плащане . Констатирани са , че към 30.11.2009 г. задълженията са в размер на 987 244.60 евро , формирА. от 600 000 евро главница, 269 800.40 евро непросрочена договорна лихва, 92 358.60 евро просрочена договорна лихва и 25 085.60 евро неустойка за забава и са уговорили нов погасителен план за изпълнение за срока на договора с посочване банковата сметка на В. С., по която следва да се плащат погасителните вноски , като останалите клаузи на договора за заем за останали непроменени.

С договор за цесия от 08.06.2012 г., вписан в службата по вписвА.я на 27.06.2012 г., В. С. е прехвърлил на „Глоуейв България“ ООД вземА.ята си към „Ава Спорт“ ООД /н/ по договора за заем от 11.05.2007 г. , ведно с всички привилегии и обезпечения срещу заплащане на възнаграждение в размер на 1 402 000 евро . Прехвърленото вземане е индивидуализирано с общ размер 1 429 837.74 евро съгласно Приложение, неразделна част от договора. Съгласно това приложение, размера на вземането е формиран от сумата 987 244.60 евро по споразумението от 30.11.2009 г., както и от сумата 442 593.14 евро неустойка за забава , считано от 01.12.2009 г. до 08.06.2012 г.

За извършеното прехвърляне длъжникът „Ава Спорт“ ООД е уведомен от В. С. на 06.08.2012 г., за което А. С. се е подписала.

„Глоуейв България“ ООД и „Ава Спорт“ ООД са подписали нов погасителен план за заплащане главница и договорна лихва по договори за цесия от 08.06.2012 г. С този погасителен план е уговорено плащане на вземане от 1 139 553.20 евро на вноски за периода 31.08.2012 г. - 31.12.2024 г.

По друг договор за цесия, сключен на 08.06.2012 г., „Глоуейв България“ ООД е придобило от В. С. вземане към „Ава Спорт“ ООД /н/ в размер на 223 995.45 евро с основА.е договор за сух лизинг на въздухоплавателно средство, сключен на 01.04.2008 г. , като вземането е формирано от сумата 152 308.60 евро главница и 71 686.85 неустойка за забава.

За извършеното прехвърляне длъжникът „Ава Спорт“ ООД е уведомен на 06.08.2012 г.

В погасителния план, подписан между „Глоуейв България“ ООД и „Ава Спорт“ ООД за заплащане на главница и договорна лихва по сключените на 08.06.2012 г. договори за цесия вземането от 1 139 553.20 евро е формирано от сумата 987 244.60 евро вземане по договора за заем съгласно споразумение от 30.11.2009 г. и от сумата 152 308.60 евро главница по договора за сух лизинг, като в погасителния план не са включени за плащане неустойките за забава по двата договора. Първата вноска по този план е с падеж 31.08.2012 г.

С покана от 17.02.2015 г., връчена на 19.02.2015 г., „Глоуейв България“ ООД е уведомило А. Б. С. и А. А. С., че по погасителния план са платени само 33 057.12 евро, забавените вноски са общо на стойност 92 942.88 евро , като плащА.я по главницата не са извършвА.. Поискано е плащане на минимум три вноски до 28.02.2015 г. с предупреждения, че при неизпълнение кредиторът ще обяви вземА.ята за предсрочно изискуеми и ще предприеме действия за реализиране дадените обезпечения.

С решение от 09.02.2021 г. по т.дело № 198/2020 г. на ОС Монтана е обявена неплатежоспособността на Ава Спорт ООД с начална дата 16.09.2020 г., открито е производство по несъстоятелност със съответните последици. С определение от 08.06.2021 г. са одобрени списъците на приети взема.я и с решение от 12.07.2021 г. дружеството е обявено в несъстоятелност с постановено започване осребряване на имуществото, включено в масата на несъстоятелността. Видно от приложения към молбата по чл. 625 от ТЗ списък на кредитори от страна на „Ава Спорт“ ООД е посочен като кредитор Глоуейв България ЕООД със задължение по заем в размер на 1 133 100.80 лева. В одобрения от съда списък на приети взема.я са включени взема.я на Глоуейв България ЕООД с основа.е договор за паричен заем от 11.05.2007 г. в размер на 1 834 664.10 лева главница и 727 455.06 лева лихви и неустойки. Вземането е оспорено от Ава Спорт ООД и е предявен на 15.06.2021 г. иск с правно основа.е чл. 694, ал.1, т.1 от ТЗ за установяване несъществуването му, по който е висящо т.дело № 85/2021 г. по описа на МОС, по което е постановено решение № 26/14.06.2022 г., с което искът е частично уважен.

По делото е разпитана като свидетел Г. Д., която дава сведения за развитието на отношенията между стр.А.те по делото.

По делото е изслушана съдебно-техническа експертиза, която е дала оценка на предоставения по като обезпечение по договор за заем от 11.05.2007 г. под формата на ипотека недвижим имот.

По делото е изслушана съдебно-икономическа експертиза, която не е оспорена от стр.А.те. Съгласно заключението на вещото лице внесените от „Ава Спорт“ ООД за погасяване на дълга към „Глоуейв България“ ЕООД парични средства са в общ размер 154 388.61 лв., които са внесени в периода 27.07.2012 г. до 17.12.2019 г. вещото лице е посочило, че общият размер на постъпилите в полза на „Вест 64“ ЕООД, В. С. и „Глоуейв България“ ЕООД плащ.я по договор за заем от 11.05.2007 г. са следните:

към „Вест 64“ ЕООД – 20 000 евро, за които в Споразумение към договор за заем от 11.05.2007 г. е посочено, че представляват първите пет вноски по договор за заем, представляващи лихви, съгласно приложен погасителен план

към В. С. – 55 956.66 евро, за които в платежните документи е посочено: лихва по договор за заем от 11.05.2007 г. – 2933.75 лв. /1500 евро/ като за тази сума е посочено, че е платена и погасена по Споразумение от 30.11.2009 към договора за лизинг като експертизата е посочила, че я приема за платена по договора за лизинг; плащане по договор от 1.04.2008 г. – 18 454.82 евро; плащане по договор /без конкретизация на договора/ - 36 001.84 евро.

към „Глоуейв България“ ЕООД - 154 388.61 лв. общо /68 383.68 евро/

От това вещото лице е извело, че заплатените по договор за заем от 11.05.2007 г. суми са в общ размер 88 383.-68 евро

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предмет на делото са субективно съединени иски с правно основа.е чл.422, ал.1 ТЗ във вр. чл.485, ал.1 ТЗ вр. чл.538, ал.1 от ТЗ вр. чл.513, ал.1 от ТЗ.

Предявени са иски срещу авалистите за вземането по процесния запис на заповед.

Неоснователни са доводите в жалбата за недопустимост на обжалваното

решение поради постановяването му при наличие на процесуална пречка за това – т.д. № 198/2020 г. за откриване на производство по несъстоятелност по отношение на „Ава Спорт“ ООД (н). Първоинстанционното производство е било спряно по отношение на „Ава Спорт“ ООД (н) на основА.е чл. 637, ал. 1, като впоследствие производството срещу това дружество е прекратено. Предвид самостоятелния характер на отговорността на авалистите производството по несъстоятелност на издателя не се явява преюдициално спрямо настоящото дело. Авалистът по записа на заповед ще отговаря дори и ако отговорността на длъжника по каузалното правоотношение отпадне. Поради това не е налице основА.е за спиране и съответно първоинстанционното решение е допустимо.

Съгласно чл.485, ал.1 от ТЗ поръчителят отговаря както лицето, за което е поръчителствал. В процесният случай поръчителите са поръчителствали за издателя на записа на заповед. Съгласно чл.538 от ТЗ издателят на записа на заповед е задължен по същия начин като платецът при менителницата. Съгласно чл.481, ал.1 от ТЗ с приемането платецът се задължава да плати менителницата на падежа. При записът на заповед със самото издаване издателят поема задължение да плати, а неговите поръчители поемат задължението с извършения от тях авал.

Представеният запис на заповед е редовен от външна страна и съдържа всички изисквА. от чл.535, ал.1 от ТЗ реквизити и представлява годно изпълнително основА.е.

Съгласно чл.535, ал.1 от ТЗ записът на заповед съдържа: 1./ наименовА.ето "запис на заповед" в текста на документа на езика, на който е написан; 2./ безусловно обещА.е да се плати определена сума пари; 3./ падеж; 4./ място на плащането; 5./ името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; 6./ дата и място на издаването; 7./ подпис на издателя. Разпоредбата на чл.536, ал.1 от ТЗ сочи, че дАнотирана съдебна практикаокумент, който не съдържа някои от реквизитите, посочени в чл. 535, не е запис на заповед, освен в случаите, определени в ал. 2, 3 и 4, съгласно които : ал.2 запис на заповед, в който не е посочен падежът, се смята платим на предявяване; ал.3 ако не е уговорено друго, мястото на издаването се смята за място на плащането и за местожителство на издателя и ал.4 запис на заповед, в който не е посочено мястото на издаването, се смята издаден в мястото, посочено до името на издателя.

В процесния запис на заповед фигурира наименовА.ето "запис на заповед" в текста на документа на езика, на който е написан; фигурира безусловно обещА.е да се плати определена сума пари; посочен е падеж и място на плащането; посочено е името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати. Посочени са дата и място на издаването и издателят е положил своя подпис. По делото е установено, че записът на заповед е авалиран от ответниците като авалите с оглед разпоредбата на чл.484 от ТЗ са редовно извършени.

Съдът намира неоснователно възражението, че изискването за форма е нарушено, тъй като посоченото мястото на издаване не отговаря на действителното. Законът с разпоредбата на чл.535, ал.1, т.6 изисква единствено да бъде посочено такова място и тъй като процесният запис на заповед съдържа този реквизит, съдът намира същия редовен. Тук следва да се посочи, че самия закон позволява в случаите, в които не е посочено място на издаване, ценната книга да не се приема за недействителна, а като място на издаване да се счита мястото, посочено до името на издателя, без значение какво е било действителното място на издаване на ценната книга.

Неоснователно намира съдът възражението за нищожност на процесния запис на заповед на основА.е чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД поради накърняване на добрите нрави. Обстоятелството, че задължението на „Ава Спорт“ ООД по договор за заем от 11.05.2007 г. е обезпечено с ипотека върху недвижим имот, а връщането на заетата сума по този договор е обезпечено и чрез издаването на записи на заповед не води до нарушаване на добрите нрави. Самият закон с разпоредбата на чл.133 от ЗЗД постановява, че цялото имущество на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори. Това означава, че до

изпълнение на задължението за връщане на заетата по договора за заем сума, длъжникът на по-голямо основание и сам може да предоставя която и да е част от своето имущество и дори цялото си имущество в обезпечение на своето задължение. От друга страна изслушаната извършената съдебно-техническа експертиза, установява, че стойността на ипотеканото имущество не покрива и половината от главницата по дълга. С подписване на договора за заем, така и при подписване на споразумението от 01.06.2008 г. ответниците са се съгласили да поемат лична отговорност като авалисти за получените сумите.

Записът на заповед е прехвърлен по предвидения в закона начин – с редовно джиро на ищеца на 08.06.2012 г. като всяко от двете джиро е направено съобразно изискванията на чл.466, ал.1 и чл.468, ал.1 от ТЗ като същите са породили действието, към което са насочени. С извършване на джирото предишният кредитор /джирант/ прехвърля правата по менителничния ефект на друг кредитор /джиратар/ (чл. 466, ал. 1 ТЗ). Джирото е едностранна, абстрактна, формална менителнична сделка, а когато го е извършил поемателят по записа на заповед, обезпечен с менителнично поръчителство, неговият пряк иск срещу двамата длъжници придобива джиратара. При упражняването на прекия иск от добросъвестния джиратар и издателят, и авалистът не разполагат с възражения по причини, които стоят извън формата и съдържанието на менителничните сделки по записа на заповед. При упражняването на прекия иск от недобросъвестния джиратар издателят, но и авалистът разполагат с възражения от фактите, които произтичат или са свързани с каузалното правоотношение, покрито със записа на заповед. /така в решение № 67/25.05.2017 г. по т.д. № 60075/2016 г. на ВКС, I г.о./.

В записа на заповед е посочен падеж 31.05.2014 г. Същият удостоверява задължение за заплащане на сумата 71 847 *евро*. Падежът на задължението по записа е на определена дата, поради което не е необходимо за настъпването на падежа ценната книга да бъде предявявана, още повече, че задължението е поето без протест и разноски. Това важи и за задължението на поръчителя, тъй като авала е в полза на издателя на записа на заповед.

С оглед абстрактния характер на менителничния ефект, наличието на редовен от външна страна запис, съдържащ всички необходими реквизити, е достатъчен за да ангажира отговорността на издателя и авалистите.

По отношение на останалите възражения, направени от ответниците, съдът изхожда от следното:

Съгласно чл.485, ал.2 от ТЗ задължението на поръчителя е действително и когато задължението, за което е дадено, е недействително по каквато и да било причина, освен поради недостатък във формата.

Съгласно чл.465 от ТЗ длъжниците по менителницата не могат да противопоставят на приносителя възражения, които са основание на личните им отношения с издателя или с някои от предходните приносители, освен ако приносителят е бил недобросъвестен при придобиването на менителницата.

Няма спор между страните и от представените доказателства се установява, че процесният запис на заповед е издаден в обезпечение на задълженията по договор за заем от 11.05.2007 г., сключен между „Вест 64“ ЕООД и „Ава Спорт“ ООД с главница 600 000 евро, съгласно споразумение от 01.06.2008 г., сключено между „Ава Спорт“ ООД и В. С. /който по договор за цесия от 28.05.2008 г. е придобил вземаната по договора за заем/. В изпълнение на споразумението от 01.06.2008 г. „Ава Спорт“ ООД е издало в полза на В. С. 15 записа на заповед, сред които и процесния, обезпечаващи вземаната за главница и лихви по договора за заем.

Принципно законът приема, че авалистът не може да противопоставя на приносителя на записа на заповед възражения за несъществуването на вземането, основание на каузалното правоотношение между издателя на записа на заповед и неговия приносител. По въпроса за характеристиката на личните възражения Върховният касационен съд се е

произнесъл с решение № 67/25.05.2017 г. по т.д.№ 60075/2016 г. на ВКС, I г.о., с което като лични /относителни/ са определени тези, които произтичат или са свързА. с каузалното правоотношение, поради което длъжникът по прекия иск се е задължил с менителничната сделка. Личните възражения, произтичащи от каузалното правоотношение, са тези за унищожаването, за развалянето на договора, за неизпълнен договор или за ненастъпила изискуемост на задължението, покрито с менителничната сделка. Личните възражения, свързА. с каузалното правоотношение, са и тези за компенсация и право на задържане.

В производството по иска с правно основА.е чл. 422 от ГПК, при обсъждане възраженията на ответниците следва да бъде съобразено тяхното качеството по отношение на процесния запис на заповед. Това е така, тъй като авалистът не може да противопоставя на приносителя на записа на заповед възражения за несъществуване на вземането по него, основА. на каузалните правоотношения между издателя и приносителя, освен ако не докаже, че приносителят е недобросъвестен или че е извършил злоупотреба с право. В този смисъл е постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 17/21.04.2011 г. по т. д. № 213/2010 г. на ВКС, II т. о. Това следва и от разпоредбата на чл. 585, ал.2 и и чл. 265, ал.2 ТЗ и от неакцесорния, самостоятелен характер на менителничното поръчителство. Нормативен израз на самостоятелната правна природа на авала е именно разпоредбата на чл. 485, ал.2 от ТЗ, според която задължението на авалиста е действително, и когато задължението, за което е дадено поръчителството, е недействително по каквато и да било причина, освен поради недостатък във формата. Авалистът отговаря солидарно заедно с всички останали задължени лица по ефекта. Той не може да противопостави на приносителя на ефекта възражения, които лицето, чието задължение се обезпечава, би могло да направи. Съгласно чл. 485, ал.2 от ТЗ дори да не са налице материалноправните предпоставки за възникване на валидно менителнично задължение за поемателя, задължението на авалиста ще бъде действително.

По въпроса кои възражения могат да бъдат правени от авалистите Върховният касационен съд е разсъждавал в решение № 67/25.05.2017 г. по т.д.№ 60075/2016 г. на ВКС, I г.о. С решението кредиторите по прекия иск /иска на кредитор, основан на правата му по ценната книга/ по чл.465 ТЗ са поставени в три групи: „ Когато приносителят на ценната книга е кредитор и по каузално задължение, поради което длъжникът по прекия иск се е задължил с менителнична сделка, неговата материална легитимация по прекия иск е производна от легитимацията му като кредитор по каузалното правоотношение във всеки един момент. Аргументът е от по-силното основА.е от чл. 465 ТЗ. Когато приносителят на ценната книга не е кредитор по каузалното задължение, поради което длъжникът по прекия иск се е задължил с менителнична сделка и е добросъвестен, неговата материална легитимация по прекия иск произтича само от формата и съдържА.ето на менителничния ефект (от абстрактните сделки, които инкорпорира). Чл. 465 ТЗ изрично изключва правото на лично възражение на всеки длъжник по прекия иск.

Когато приносителят на ценната книга не е кредитор по каузалното задължение, поради което длъжникът по прекия иск се е задължил с менителнична сделка, но е недобросъвестен, неговата материална легитимация по прекия иск е производна от състоянието на каузалното правоотношение към релеватния момент. Чл. 465 ТЗ предвижда правото на лично възражение на длъжника по прекия иск срещу недобросъвестния приносител, стига длъжникът да е страна по каузалното правоотношение, покрито с менителнична сделка.“

В процесния случай ответниците не са стрА. по каузалната сделка, поради което настоящият съдебен състав намира, че същите нямат право на лични възражения.

Съгласно чл.513, ал.1 от ТЗ отговорността на авалиста е солидарна, но поемателят може да я ангажира самостоятелно като авалистът няма възражение за поредност по силата на чл. 513, ал. 2 ТЗ. Неснователно в този смисъл е възражението, че записът на заповед е следвало да бъде предявен в производството по несъстоятелност на дружеството – издател.

ОгрА.ченията във възраженията на авалиста са в три насоки. На първо място е

недопустимо той да упражни личните възражения на издателя към поемателя, освен ако и авалистът е страна по каузалното правоотношение. На второ място чл. 485, ал. 2 ТЗ не допуска авалистът да възрази, че е недействително поради каквато и да било причина задължението на издателя. Трето, чл. 465 ТЗ не допуска авалистът да обоснове възражението на факти, които са настъпили след релевантния момент – на извършеното джиро. Авалистът разполага с възражението, че прекият иск не е възникнал, защото към релевантния момент джиратарят знае, че каузалното задължение е имало, но е било погасено поради осъществен погасителен способ или поради действието на възражение, упражнено от страна по каузалното правоотношение между поемателя и издателя. Авалистът разполага и с възражение, че прекият иск на джиратаря е възникнал, но е погасен /изцяло или отчасти/, защото след релевантния момент издателят е упражнил лично възражение, поради фактите, настъпили до джирото. С тези възражения авалистът не упражнява чуждите права, а се позовава на обстоятелства, които са релевантни за материалната легитимация на недобросъвестния джиратар по предявения срещу него пряк иск.

В хипотезата на чл. 485, ал. 2 ТЗ отговаря авалистът, без значение, че основА.е за недействителност изключва или би могло да изключи отговорността на лицето, за което е дадено поръчителството - на издателя в процесния случай. Когато не са налице изключенията от чл. 484, чл. 485, ал. 2, чл. 483, изр. 2 или чл. 514 ТЗ, отговорността на авалиста към джиратаря, придобил правата по записа на заповед от поемателя, е точно такава, каквато е и отговорността на издателя, за когото поръчителството е дадено. За извода е без значение дали джиратарят е добросъвестен или недобросъвестен по смисъла на чл. 465 ТЗ. Когато авалистът твърди, че е недобросъвестен и се позовава на фактите, които изключват неговата материална легитимация по прекия менителничен иск, в тежест на авалиста е да докаже своите твърдения.

В конкретния случай се установява, че е налице валидно менителнично поръчителство/авал върху процесния запис на заповед, поето от ответниците. Правните последици от волеизявлението на ответниците като авалисти е, че за тях се е породило задължение, което по вид, съдържА.е и предпоставки за принудително осъществяване се определя от обезпеченото задължение, като авалистът дължи същата по вид престация, както и авалата (хонората). Процесният запис на заповед като абстрактна сделка отговаря на лимитативно определените в закона условия за форма и съдържА.е и има самостоятелен правен режим, без да е необходима обезателно връзка с каузално правоотношение. Ответниците не могат да противопоставят на ищеца като приносител на менителничния ефект както абсолютните възражения за недействителност на ефекта с изключение на възражението относно формата, така и личните възражения на издателя /относно вземА.я, произтичащи от каузалното правоотношение/. По делото не е установено ответниците да са страна по каузалното правоотношение, както и не е направено възражение в срока по чл.367 от ГПК, нито представени доказателства ищецът да е недобросъвестен или е извършил злоупотреба с право, като установяването на това обстоятелство е изцяло в тежест на ответниците. Последните не са релевирали подобни доводи в рамките на преклузивния срок по чл. 146, ал.3 от ГПК, нито са ангажирА. доказателства.

Ответниците разполагат и са направили възражението, че прекият иск не е възникнал, защото към релевантния момент джиратарят знае, че каузалното задължение е било погасено поради осъществен погасителен способ плащане. Това възражение въззивният съд намира неоснователно. По делото не е установено задълженията по договора за заем за връщане на заетата сума и за заплащане на договорната лихва да са изпълнени. Изслушаната съдебно счетоводна експертиза е установила, че е заплатена единствено сумата 88 383.68 евро. Следователно е налице вземането на приносителя на записа на заповед срещу неговия издател и при редовно учреден авал, задължението на ответниците за заплащане на сумата по процесния запис на заповед е действително и съществува.

Настоящият съдебен състав не счита, че по делото е установено ищецът да е недобросъвестен. Недобросъвестен е онзи приносител на правата по менителничния ефект, който знае какво е каузалното правоотношение, поради което длъжник по прекия иск се е

задължил с менителнична сделка, но и знае, че са настъпили факти, които пораждат лично възражение срещу кредитора по каузалното правоотношение. Недобросъвестен е и кредиторът, който към момента на придобиване на правата по ценната книга знае, че каузалното задължение, покрито с менителничната сделка, не е възниквало или е възникнало, но е погасено изцяло или отчасти. Релевантният момент за преценката за добросъвестност е този, към който приносителят придобива правата по менителничния ефект. По делото е установено, че ищецът знае какво е каузалното правоотношение, за обезпечаването на задължението по което е издаден процесния запис на заповед. По делото липсват твърдения и доказателства, че ищецът знае, че са настъпили факти, които пораждат лично възражение срещу кредитора по каузалното правоотношение.

В случай, че се приеме, че цедирането на вземА.ята по договора за заем на ищеца с договора за цесия от 08.06.2012 г. го е направило недобросъвестен /която теза настоящият състав не споделя/ и че възраженията следва да бъдат разгледА. в настоящото производство, същите са неоснователни по следните причини:

Ответниците са направили лично възражение за недействителност на договор за заем от 11.05.2007 г. в обезпечение на плащА.ята по който е издаден запис на заповед.

СтрА.те не спорят, че процесният запис на заповед обезпечава вземането по договор за заем от 11.05.2007 г. като ответниците са възразили, че същият е недействителен, тъй като „Вест 64“ ЕООД не разполага с лиценз за банкова дейност. Договорът за заем е легално уреден в чл.240 и сл. от ЗЗД. Договорът е реален и се сключва с предаването на вещта. Договорът е едностранен като може да се превърне в несъвършен двустранен, но не може да стане двустранен договор. Дори когато се уговори лихва, той остава едностранен. Възникват две задължения за заемателя: да върне вещ от същия вид, количество и качество; да плати лихвата. По начало договорът е безвъзмезден, но законът допуска да бъде и възмезден - при уговорена договорна лихва, която представлява цена на ползването. Заемите, които сключват банките са заеми, различни от заема за потребление. При тях договорите са поначало: консенсуален, двустранен, възмезден, който се сключва в писмена форма за действителност – договори за банков кредит. След като законът допуска сключването на договор за заем, процесният договор не е в противоречие на закона. По делото не е установено със сключването му заемодателят да е осъществил банкова дейност.

Неоснователно е възражението за недействителност на чл.4.1 от договора за заем, допускащ върху договорната лихва да се начислява лихва за забава . Лихвата, уговорена в договора представлява договорното възнаграждение, което заемателят дължи за ползването на заетата сума и при неизпълнение в срок на това задължение законът допуска да бъде търсено обезщетение за забава под формата на законна лихва /чл.86 от ЗЗД/ както и неустойка /чл.92 от ЗЗД/.

По делото е установено, че вземането по договор за заем от 11.05.2007 г. е прехвърлено първоначално на В. С. с договор за цесия от 28.05.2008 г., а впоследствие на „Глоуейв България“ ЕООД с договор за цесия от 08.06.2012 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1 ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. В доктрината и в съдебната практика договорът за цесия се дефинира като такъв, при който се осъществява промяна в облигационната връзка чрез промяна на активната страна в нея, или това е договор за отстъпване на едно вземане от досегашния му носител на едно трето, чуждо на тази връзка лице. Договорът за цесия се определя още като каузален, неформален и консенсуален, като прехвърлянето на вземането може да бъде уговорено като възмездно или безвъзмездно. С постигането на съгласие между стрА.те, вземането преминава от цедента върху цесионера, т. е последният придобива вземането в състоянието, в което то се е намирало към същия момент, заедно с акцесорните му права – чл. 99, ал. 2 ЗЗД. По отношение на длъжника цесионният договор няма действие, докато цесията не му бъде съобщена от цедента – чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Съобщението до длъжника обаче не е елемент от фактическия състав, който поражда действие между стрА.те по договора, поради което

вземането преминава върху цесионера със самото му сключване. По делото е установено, че и двата договора за цесия са съобщени на длъжника. С оглед очертаната по-гора характеристика на договора за цесия се явяват неоснователни възраженията на ответниците за тяхната недействителност и за това, че не са произвели действие.

Както бе посочено по-горе в мотивите по делото не е установено задълженията по договора за заем за връщане на заетата сума и за заплащане на договорната лихва да са изпълнени, тъй като изслушаната съдебно счетоводна експертиза е установила погасяване едва на част от задължението по договора за заем в размер на сумата 88 383.68 евро. Следователно е налице вземането на приносителя на записа на заповед срещу неговия издател и при редовно учреден авал, задължението на ответниците за заплащане на сумата по процесния запис на заповед е действително и съществува и искът е основателен.

По възражението на въззивниците, че първоинстанционния съд не е разгледал направеното от тях възражение за давност:

В отговора на исковата молба не е направено възражение за изтекла погасителна давност. Напротив, на стр.А.ца 88 от първоинстанционното дело ответниците са направили твърдение, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено преди изтичане на давностния срок. В допълнителния отговор на исковата молба е направено възражение за погасяване на вземането по договора за сух лизинг от 01.04.2008 г. по давност.

Възражение за погасяване по давност на вземането по процесния запис на заповед не е въведено в процеса.

Съгласно чл.367, ал.2, т.5 от ГПК отговора на исковата молба следва да съдържа всички възражения срещу иска и обстоятелствата, на които те се основават. В случай, че не са направени такива, ответникът губи възможността да направи това по-късно, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства. В мотивите по т.4 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. от 09.12.2013 г. е посочено, че „страната не може да поправи пред въззивната инстанция пропуските, които поради собствената си небрежност е допуснала в първоинстанционното производство. Да се допусне противното, би означавало да се обезсмисли заложената в процесуалния закон идея за дисциплиниране и ускоряване на исковото производство чрез концентриране в началната фаза на процеса на действията по определяне на искА.ята и възраженията на стрА.те и по установяване на релевантните за спора факти.“ С т.4 от посоченото тълкуватено решение ВКС приема, че възраженията на ответника срещу предявения иск поначало се преклудират с изтичане на срока за отговор на исковата молба по чл. 131, ал. 1 ГПК, поради което не могат да се направят за първи път пред въззивния съд. Това се отнася и за възраженията за погасителна и придобивна давност. Същите могат да се въведат за първи път пред въззивната инстанция, само ако страната поради нарушаване на съдопроизводствените правила /например нарушаване на правото ѝ на участие в първоинстанционното производство/ не е могла да ги заяви пред първата инстанция. По делото липсват твърдения за нарушаване на съдопроизводствените правила което да има последица невъзможност на ответниците да направят възражение за погасяване на вземането по давност. По тази причина това възражение следва да бъде оставено без разглеждане. Допълнително следва да се посочи, че възражението, направено извън процесуалния срок, с отговора на допълнителната искова молба за погасяване на вземането по договора за сух лизинг е и неотносимо към спора, тъй като по делото стрА.те са посочили и няма спор /видно от отговора на исковата молба и от стрА.ца 8 на допълнителната искова молба между стрА.те няма спор, че процесния запис на заповед е издаден в обезпечение на задълженията по договора за заем.

С оглед изложеното въззивната жалба е неоснователна и решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото отговорността за разноските, направени от стрА.те следва да се носи от въззивниците, които следва да заплатят и тези направни и поискА. от въззиваемия. Във отговора на въззивната жалба въззиваемият е направил искане за присъждане на разноски като е посочил, че ще представи доказателства за тях на по-късен етап, заедно със списък на разноските. Такива не са представени, поради което и съдът не следва да ги присъжда.

Воден от изложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 29.07.2022 г. по гр.д.№ 226/2020 г. на Окръжен съд Монтана.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в 1-месечен срок от съобщаването му на стрА.те при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____